

Phần 11

Chương 41

Thành Hạ bê cái thùng bản vẽ, mang theo chút tức giận đi về. Trở về tới công ty, thấy cô bung cái thùng như vậy, cô gái ở Quầy Tiếp tân vội tới giúp: “Không phải họ đưa tất cả bản vẽ thiết kế sơ bộ cho cô mang về đây chứ?”

“Không biết nữa, một người rất chảnh đưa cho em mang về giao cho Phó Giám đốc Lưu.” Thành Hạ nói.

“Ha ha, mấy người ở Viện Thiết kế thật cơ hội.” Cô gái cười nói.

Giao hết bản vẽ cho Phó Giám đốc Lưu, chờ anh ta kiểm tra cẩn thận xem có thiếu gì hay không sau đó mới cầm bản vẽ về chỗ ngồi, uống ly nước cũng vẫn còn tức giận, hạt dưa loại gì cũng có, hướng chỉ trong công việc, trong phim truyền hình không phải vẫn diễn sao, ‘ma mới’ đều bị ‘ma cũ’ bắt nạt rồi cuối cùng cũng trở thành ‘ma cũ’ đó sao.

Cúi đầu đọc bản vẽ cẩn thận, được rồi, tay cô thật ngứa, cảm thấy cái bản vẽ này có thể cải tiến được, cầm đi photo một phần để ở bên cạnh, định đọc bản vẽ xong lại làm.

Đọc bản vẽ quá nghiêm túc, nên cũng chẳng để ý đến xung quanh, mọi người đi tới đi lui cô cũng không phát hiện khác thường, khát nước nên cầm cái ly đến phòng giải khát lấy nước, đúng lúc thấy cô gái ở Quầy Tiếp tân đang lấy cà phê, thấy cô ở đây cô gái cũng sững sốt: “Tiểu Hạ, sao cô lại ở đây?”

“Khát nước, sao vậy ạ?” Cô ấy làm Thành Hạ ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

“Giám đốc tới, đang phát biểu, em không biết à?” Cô gái nói, suy nghĩ một chút lại nói: “Cũng đúng, em bây giờ còn là thực tập sinh, có nghe hay không cũng không liên quan” rồi bung khay cà phê đi ra ngoài.

Uống nước xong ra ngoài, liếc mắt nhìn về phía phòng làm việc bên kia, nhìn xuyên qua cánh cửa đang mở có thể thấy được rất nhiều người ở bên trong, che mắt cả bóng người ở giữa. Cô là thực tập sinh, nên chẳng phải chuyện của cô, vì vậy ung dung quay về chỗ ngồi tiếp tục đọc bản vẽ.

Cái bàn bị gõ một cái, là Lương Bích Đoàn, anh nhỏ giọng: “Em gái, ‘hoàng thượng triệu kiến’, mau đi gặp đi! Cẩn thận một chút.”

Nét mặt Thành Hạ khôi hài, chọc vui: “Hả? Em à? Em là thực tập mà.”

“‘Hoàng thượng’ nói không phân biệt chính thức hay là thực tập, đi đi.” Lương Bích Đoàn nói, gương mặt nặng nề, Thành Hạ cũng bị vẻ mặt của anh hù sợ.

Cửa phòng làm việc giờ phút này đang đóng, Thành Hạ cảm giác như nếu cô vừa mở cửa cũng sẽ bị hút sâu vào trong động tối, định thần lại, cửa đã ở trước mắt rồi.

“Cốc cốc!”

“Vào đi!” Âm thanh bên trong đơn giản cực kì.

Mở cửa đi vào, đến thực tập đã nhiều ngày, đây là lần đầu tiên thấy bên trong phòng làm việc này, quả nhiên đủ phong độ, lộn xộn cũng rất phong độ. Phía sau bàn làm việc, một người đàn ông đang cúi đầu tìm gì đó ở trong ngăn kéo, Thành Hạ cảm thấy áo sơ mi của anh ta thật quen thuộc.

Xong rồi, vì sao không ai nói cho cô biết Giám đốc họ gì đây? Chẳng lẽ để cho cô gọi một tiếng “Bệ hạ” ư?

“Thành Hạ?” Người đàn ông ngẩng đầu, Thành Hạ lập tức trợn to hai mắt, trời ơi, lại là người đàn ông ‘cơ hội’ ở Viện Thiết kế!

“Có ạ!” Trả lời theo bản năng. Lúc này, cô giống như khoai tây bị gọt sạch vỏ vậy. Dĩ nhiên cũng có thể là khen ngợi cho thành tích thực tập nhiệt tình.

“Sợ à?” Người đàn ông hỏi cô, ánh mắt lạnh lùng.

Sợ cái gì, cô cũng không làm sai chuyện gì, chẳng qua là dạy anh ta chú ý lễ phép mà thôi. Thành Hạ lắc đầu một cái: “Không sợ.”

“Nhưng buổi chiều em xúc phạm tôi, không phải em sợ tôi lợi dụng việc công để trả thù riêng, gây khó dễ cho em chứ?” Người đàn ông hỏi.

“Nếu quả thật là gây khó dễ, vậy thì cũng coi như anh cũng quang minh chính đại, tối thiểu còn thông báo trước cho em.” Thành Hạ nói.

“Đây coi là nịnh nọt!” Người đàn ông nói, Thành Hạ không nói tiếp. Nếu có người cố bới móc tật xấu của bạn, thì câu nào của bạn cũng đều là sai cả.

“Im lặng kháng nghị!” Người đàn ông tiếp tục nói.

Trong phòng làm việc im ắng lại, anh ta không nói lời nào, cô cũng không nói. Im lặng hồi lâu, người đàn ông thốt ra một câu: “Chuyện buổi chiều, cảm ơn em.”

“Không có gì.” Thành Hạ nói. Cảm ơn chẳng lẽ không phải sao? Nhưng vẫn còn thiếu một câu ‘xin lỗi’ đấy.

“Chuyện đụng vào em, thật xin lỗi.” Giống như là biết cô nghĩ cái gì vậy, người nào đó nói.

“Không có gì, à, không, không sao.” Thành Hạ nói. Trong lòng suy nghĩ đây là trận chiến gì vậy, chân thành xin lỗi hay là giải thích sau khi tiếp tục gây khó dễ đây? Thật phiền phức, thật khó đoán.

“Được rồi, nói việc chính, môi trường thực tập được chứ? Có ý kiến gì không?” Người đàn ông hỏi.

“Cũng được ạ, tất cả mọi người rất nhiệt tình và kiên nhẫn.” Thành Hạ nói, có chỗ quá ưu ái.

“Tìm người hướng dẫn em đi, cảm thấy ai thích hợp?” Người đàn ông hỏi.

“Ai cũng rất thích hợp ạ.” Thành Hạ nói, cô là một con ‘ma mới’, người ta tình nguyện hướng dẫn, cô đã cảm ơn rồi rít ròi còn dám chọn sao? Lại nói, mọi người đối với cô vẫn có đủ kiên nhẫn, cho nên ai hướng dẫn cô đều không có ý kiến.

“Vậy thì anh đi, đã nhiều năm không hướng dẫn đồ đệ rồi. Chẳng qua, yêu cầu của anh đây hơi nghiêm, tốt nhất em cũng lấy ra thái độ nghiêm túc nhất.” Có lẽ, từng từ của anh đối với người khác mà nói là âm thanh rất tự nhiên, một Kiến trúc sư cao cấp - Giám đốc Trung tâm thiết kế Hải Trí lại mở cửa thu nhận đồ đệ - đây có phải là biết bao nhiêu thuận lợi, nhưng đối với cô mà nói, không khác lắm so với ‘sét đánh ngang tai’, cô - một thực tập sinh mà lại được nhận ‘Phật tổ’ như vậy làm thầy - mâu chốt là từ trường của ông ‘Phật tổ’ này hình như không hợp với cô, sao lại khiến cô không lo lắng được chứ?

“Có ý kiến gì không?” Người đàn ông hỏi cô.

“Không có ạ.” Có cũng không thể nói, anh không nhận tôi còn ai dám nhận tôi nữa chứ!

“Được, không có ý kiến thì tốt, vậy em đi ra ngoài đi, làm việc cho tốt, à, đúng rồi, buổi chiều em nhận lại cái hộp tài liệu đó đi, em phải đọc nhanh cho xong, hai ngày đi, chừng đó là đủ rồi.” Mệnh lệnh thứ nhất rất nhanh nhưng thật không có nhân tính, đúng là một con quỷ. Cô chưa kịp phản bác cái gì thì anh đã nói: “Tốt nhất là ghi chú lại, chỗ nào có ý kiến thì nhớ ghi lại.”

Vì vậy Thành Hạ chột sinh ra một loại cảm giác, không phải cô ở công ty địa ốc, mà là cô ở mỏ than Sơn Tây, hai ngày sau nhất định cô sẽ giống như ‘cây sậy’ - nô lệ của chế độ tư bản chủ nghĩa cho coi.

“Không thành vấn đề, vậy em đi đây, bản vẽ cũng không ít ạ.” Cô nói với ông thầy ‘bất lương’.

Bước ra cửa phòng làm việc, cuối cùng Thành Hạ cũng biết vì sao gọi là ‘chuốt chì’ rồi, nhìn cô hai mắt vô hồn vẻ mặt thì tan rã, một anh chàng rất tốt bụng nhường chỗ của mình: “Xong rồi, xem ra thủ đoạn của ‘hoàng thượng’ lần này rất tàn ác, chẳng lẽ dùng Mê Hồn Đại Pháp?”

Thành Hạ cười cười: “Không, là Tội Tâm Chương. Ah, Phó Giám đốc Lưu đâu rồi, em tìm Phó Giám đốc Lưu.” Thời gian là vàng, cuối cùng cảm nhận lúc này cũng được ghi nhớ.

Thùng bản vẽ đó, không biết sống sao đây, mặt trước mặt sau đều đóng dấu, giết người không đền mạng mà, may mà vừa nãy đã đọc kỹ bản vẽ thiết kế, ngày mai mang tới Thành Thế là được rồi.

Chấp nhận lấy bản vẽ ra mà phân loại xong: phương án, bản vẽ mặt bằng, bản vẽ mặt cắt, điện nước, thông gió, rồi thiết kế thang máy, nói cách khác, đây là trọn một bộ quá trình thiết kế. Chẳng qua không phải đồng bộ, kiểm tra đôi chiếu lại cẩn thận một lần, phương án và bản vẽ thiết kế căn bản lại không khớp, cũng không biết người nào tập hợp tài liệu không kỹ lưỡng vậy. Nhìn đi, thật đùa mà.

Có người gõ bàn cô một cái: “Tiểu Hạ, tan ca đi, ngày mai xem lại.”

Ôm một chồng phương án thiết kế đi ra cùng mọi người, thang máy từ lâu cuối xuống hai chuyen nên họ vẫn còn chờ tại chỗ, Lương Bích Đoàn nói, phải đợi mấy nung nung ở lầu hành chính ra thì mới có thể có thang máy trống. Được rồi, cái từ ‘nung nung’ này thật sự rất khôi hài, đến chuyen thứ tư, thang máy xuống rất nhanh, Thành Hạ cho là không có ai, nhưng cửa thang máy vừa mở ra, cô định bước vào thì bị cô gái ở Quầy Tiếp tân kéo lại.

Thật ra thì trong thang máy rất trống, chỉ có ba người mà thôi, một nam hai nữ, một nữ là Tưởng Úy, người khác nhìn rất quen. Vì vậy Thành Hạ hiểu, cô gái ở Quầy Tiếp tân đã cứu cô, nếu không cô đã làm phiền tới ‘Thái Thượng Hoàng’ rồi.

Vẻ mặt đoan trang của Tưởng Úy lúc này cô chưa từng thấy qua, tóc vén cao, đồ công sở màu đen, trông rất già giặn.

Cửa thang máy chậm rãi ngưng lại, một cái tay nhẹ nhàng chặn cửa thang máy lại: “Lưu Dịch, đi vào đây, có chuyện!”

Mắt thấy Phó Giám đốc Lưu bỏ lại họ đi theo thang máy xuống trước.

Thành Hạ suy nghĩ, ‘Thái Thượng Hoàng’ nhìn khá quen, nhiều chuyện kỳ lạ thật, tới Hải Trí còn chưa được bao nhiêu ngày đã thấy cái gì trông cũng quen mắt.

“Oa, ‘Quốc mẫu’!” Tiếng của một chàng trai, giọng vẻ hâm mộ.

“Sau này, bài hát của Công ty chúng ta có thể đổi thành ‘Song Tưởng tạo nên chúng ta’ rồi.” Lương Bích Đoàn nói.

Thành Hạ liếc anh ta một cái: “Ông anh, anh thật tài!”

“Cần phải vậy.” Anh chàng Lương này da mặt dày vô cùng.

Chương 42

Ra khỏi cửa chính đã thấy Giang Nam Đồng ở phía đường bên kia, vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, thấy cô ra vẫy tay một cái với cô, lúc này anh chàng Lương còn chưa đi về, thấy thế liền vội tới hỏi, Thành Hạ nói đó là bạn trai cô, anh chàng Lương im lặng một lát rồi vỗ bả vai cô: “Em gái, phải quý trọng đấy.”

Đi qua đường, Giang Nam Đồng đã cúp điện thoại đang cười híp mắt đón cô, lại thấy cô ôm một chồng tài liệu có chút buồn bực, Thành Hạ không muốn để anh lo lắng nên đã nói là mình tìm Phó Giám đốc mượn tài liệu, muốn học hỏi nhiều một chút, Giang Nam Đồng cầm tay của cô: “Quan trọng là đừng để mệt mỏi, nếu không anh sẽ lo lắng đấy.”

Hai người đi gần mười phút mới tới bãi đậu xe, hết cách rồi, lúc tan việc không tìm được chỗ đậu, không thể làm gì khác hơn là dừng xa một chút.

“Ah, ngày mai anh khỏi cần đưa em, sáng sớm ngày mai em phải đến Thành Thế đưa bản vẽ thiết kế trước, sau đó sẽ về công ty.” Thành Hạ nói.

“Không sao mà.” Giang Nam Đồng nói.

“Nếu vì những chuyện không quan trọng này mà làm trễ giờ của anh sao được, em biết rõ anh rất bận rộn, vừa phải chuẩn bị luận văn còn vừa đưa đón sếp Đới đi làm, nếu như mỗi ngày đều hành hạ làm anh như tài xế của em thì người sắt cũng không chịu nổi ấy chứ, em mệt mỏi anh sẽ đau lòng, vậy anh mệt nhọc em cũng chẳng dễ chịu chút nào nha! Anh xem, khi mọi người thực tập đều chen chúc xe buýt hoặc xe điện ngầm, em cũng vậy thôi không thể ưa ái, nếu không trải nghiệm sẽ không có cảm giác.” Thành Hạ nói. Cô cũng không muốn trở thành gánh nặng của Giang Nam Đồng.

Giang Nam Đồng cười cười: “Cầu Cầu...”

“Cứ quyết định như vậy đi! Giang Nam Đồng, anh phải tin tưởng con mắt của bạn gái anh chứ, bạn gái của anh cũng không phải là hoa trong nhà kính đâu.” Thành Hạ nói.

“Nếu như quá vất vả hãy cho phép anh giúp đỡ, được không?” Giang Nam Đồng nói.

“Yên tâm đi, lồng ngực bạn trai dùng để sưởi ấm, tay áo bạn trai chính là dùng để lau nước mũi.” Thành Hạ cười nói.

“Xem ra sau này phải chuẩn bị thêm tay áo, khăn lông và khăn tay dự bị nhiều chút mới được.” Giang Nam Đồng nói.

Xe đi nửa đường, Giang Nam Đồng hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, Thành Hạ lúc này đâu còn ý định ăn cơm, nhìn một chồng tài liệu trên tay, nếu ăn thứ này mà nhớ được cô nhất định sẽ ăn mà không chút do dự.

Thành Hạ nói trở về trường ăn, Giang Nam Đồng cũng không phản đối, nhưng lúc ăn cơm lại nói ra một chuyện.

“Mẹ anh nói Tết Nguyên Tiêu ở công ty bọn em không được nghỉ nên không thể tới nhà ăn cơm, ngày mừng hai tháng hai, mẹ xem lịch là thứ bảy, mẹ thực sự muốn gặp em đây.” Giang Nam Đồng nói.

Đối với vấn đề này, Thành Hạ đã hỏi mẹ, mẹ nói, nếu như cảm thấy hai người thích hợp gặp cha mẹ cũng không sao, nếu không đến thăm hỏi cũng có vẻ khó coi.

“A, được! Vậy em nên mua quà gì cho bác thì được nhỉ?” Thành Hạ nói.

“Em đến là quà tặng lớn nhất rồi, đừng lo lắng, quà cứ để anh chuẩn bị.” Giang Nam Đồng nói, nở nụ cười tươi rói.

“Em thì lo lắng, còn anh sao lại vui mừng như vậy nhỉ...” Thành Hạ nói.

“Gặp qua mẹ anh thì không thể chạy, bởi vì anh biết Cầu Cầu em là rất kính già yêu trẻ.” Giang Nam Đồng nói.

“Phải không? Nhảm nhí! Tuyệt đối là nhảm nhí! Còn nữa, đừng tưởng rằng mình bợ đời câu là có thể dụ dỗ em nha.” Thành Hạ nói.

“Vâng ạ, biết Bệ hạ không phải người bình thường.” Giang Nam Đồng nói.

Cái từ ‘Bệ hạ’ này kích thích sự liên tưởng của Thành Hạ.

“Hôm nay em gặp được hai bệ hạ, một là Giám đốc Trung tâm thiết kế và một là Tổng Giám đốc. A, còn có một chuyện bi thương nữa, Giám đốc Trung tâm thiết kế nói muốn hướng dẫn em, nhưng cái người đó nhìn có vẻ rất quý quái.” Thành Hạ nói.

“Hả? Sao lại quý quái?” Giang Nam Đồng hỏi, ánh mắt quét qua chồng tài liệu, rõ ràng đã gọi điện thoại nhờ vả rồi, mà lão Trần Tiên Đình sao vẫn làm khó cô như vậy chứ, xem ra hôm nào phải mời anh ta ăn bữa cơm thương lượng một chút mới được.

“Chính là...” Chợt nghĩ không thể để cho Giang Nam Đồng lo lắng liền vội sửa lại: “Chính là nói chuyện rất phách lối, nghe nói rất nghiêm nghị đối với cấp dưới. Sau một thời gian ‘được’ anh ta ‘chăm sóc’ có lẽ thành cây sậy khô vậy, hi vọng khi kết thúc thực tập em còn tinh thần để lết về trường.”

“Sẽ, Cầu Cầu tuyệt nhất!” Giang Nam Đồng nói.

Ăn cơm xong Giang Nam Đồng đi về, Thành Hạ đi một mạch về phòng, rửa mặt xong chuyên tâm xem tài liệu, thật sự mỗi cổ mới ngẩng đầu xoa bóp, cho dù xoa nhưng một cái tay khác vẫn giơ tài liệu lên xem, điện thoại di động tự tắt cô cũng không biết, cho đến khi đầu nặng trĩu mới đứng lên vận động, thuận tiện liếc nhìn thì đã là mười hai giờ, trước kia chỉ có một lần chuẩn bị bài tập môn của Giang Nam Đồng mới hơn một giờ đi ngủ, hôm nay có thể là lần thứ hai.

Không phải cô không muốn ngủ, thật sự là thần kinh quá kích động, các tế bào đang tiến hành đồng ca: đừng ngủ. Chợt nghĩ, tại sao hôm nay không có tin nhắn chúc ngủ ngon, tìm được điện thoại di động nhìn mới biết bị tắt máy rồi, sạc pin xong lại xem thêm một tiếng nữa thật sự kiên trì không nổi, Thành Hạ nằm bò trên giường ngủ, bình thường 20 phút sau mới ngủ được, hôm nay 20 giây sau Thành Hạ đã không biết trời đất gì rồi.

Trong mơ, thầy hướng dẫn bắt lương cười âm hiểm, vỗ bàn: em xem xong rồi hả?

Đúng sáu giờ đồng hồ báo thức vang lên, Thành Hạ bò dậy rửa mặt thay quần áo đi, trên đường đi tới nhà ăn còn nghĩ phương án thiết kế, ăn xong mới sáu giờ bốn mươi nên ngồi ở nhà ăn xem tài liệu 20 phút, sau đó mới đi tới Thành Thế.

Thành Thế - Đại Tập Đoàn nổi tiếng lẫy lừng ở thành phố này, nghe nói ngoài buôn lậu thuốc phiện, sủng ông đạn dược, đầu cơ trục lợi rồi buôn bán bất hợp pháp, còn lại những ngành khác họ đều nhúng tay vào. Thành Hạ đặc chí, xem đi, đại ca có tiền như vậy cũng họ Thành đấy.

Trên xe điện ngậm rất đông, nhưng cũng may cô lên xe từ đầu tuyến nên vẫn có chỗ, vì quá chăm chú xem tài liệu nên đi qua điểm dừng mất ba trạm, đành phải lên tuyến số 3 rồi lại chuyển tuyến số 2 để quay lại, vất vả chạy ngược chạy xuôi mới tới được Trung tâm tài chính siêu nổi tiếng của thành phố S này, những công ty đại gia đều ở nơi tắc đất tắc vàng này.

Thật vất vả tìm được, ngẩng đầu nhìn lên, cô lập tức về phía sau 90 độ, thật là hoành tráng, nếu như trên trời có mây có lẽ những người làm việc ở đây là cười mây lướt gió đấy.

Nhìn đồng hồ, tám giờ rưỡi, thời gian hẹn là tám giờ 45 phút, nguy hiểm thật, vừa kịp giờ.

Trong hành lang, thang máy tuy nhiều nhưng người chờ còn nhiều hơn, nhìn vòng quanh một vòng, cuối cùng cũng nhìn thấy một nhóm người coi như thiếu thang máy, thêm cô cũng sẽ không quá tải chứ? Thành Hạ gấp rút chạy tới, kịp đỡ cửa thang máy ở giây cuối cùng khi thang máy khép lại.

Thang máy từ từ đi lên nhưng hoàn toàn không có một dấu hiệu dừng lại nào, lúc này Thành Hạ mới nhận ra, vội nhìn về phía bảng nút bấm điều khiển thang máy, nhưng lại trống không, nhìn lại thêm một lần nữa cũng vẫn không có, chẳng lẽ điều khiển bằng giọng nói? Khó hơn nữa có lẽ là điều khiển bằng não bộ chẳng?

Nhìn mọi người, khuôn mặt từng người từng người một đều là tiêu chuẩn hoàn mỹ - mặt không chút thay đổi, chỉ có một cô gái trẻ có kiểu tóc giống cô, nhìn rất có cảm tình hình như muốn nói gì đó lại thôi.

“À, xin hỏi một chút, em muốn đến lầu 39, xin hỏi...” Thành Hạ hướng về phía cô bày ra dáng vẻ rất khiêm tốn.

Cô gái trẻ đồng tình nhìn cô một chút: “Không có cách nào, chỉ có thể tới lầu cuối trước, sau đó lại đi xuống.”

“A, cảm ơn!” Cái thang máy chết tiệt gì vậy...

Đến lầu 50, từng người lần lượt đi ra ngoài, có hai người còn có chút nghi ngờ quay đầu lại nhìn cô và cô bé kia tìm hiểu.

“Em lần đầu tiên tới à? Lần đầu tiên chị tới cũng gặp phải tình huống như thế, chỉ là so với em còn thảm hơn, aizz, thôi, để chị chỉ cho em cách sử dụng.”

Cô gái trẻ cười nói, cười một tiếng mặt mày cong cong làm cô tưởng tượng như con cừu nhỏ.

Cô gái trẻ nhấn nút # rồi nhập mật mã sau đó lựa chọn tầng lầu, thang máy đình một tiếng mở ra.

“Được rồi đây, đến lầu 39 nó sẽ tự động mở ra.” Cô gái trẻ nói.

“Cám ơn chị. Nhưng...” Thành Hạ vẫn không nhịn được, nói: “Người thiết kế thang máy chỗ các chị không phải là người ngân hàng đối nghề tới chứ? Làm như máy ATM vậy, lại quá nhanh, cũng quá làm cho người ta không có cảm giác an toàn, nếu như có người khủng bố trực tiếp ở bên ngoài phá hủy máy ATM này thì người đang ở bên trong chết rồi...”

Cô gái trẻ nghe xong gật đầu, hình như rất đồng ý.

“Tôi cảm thấy bọn khủng bố không đến mức cảm thấy hứng thú với công ty nghèo này đâu, chi phí quá lớn.” Một âm thanh vang lên sau lưng, hai người bị sợ vội quay đầu lại.

“A? Dạ thiếu gia...” Cô gái trẻ nói.

Đại thiếu gia hay tiểu thiếu gia cô cũng không có hứng thú, Thành Hạ chỉ quay đầu lại nói với cô gái trẻ: “Cám ơn chị, em đi trước nha.” Cửa thang máy khép lại, trong nháy mắt cô thấy cô bé kia nháy mắt với mình, khuôn mặt cười.

Đến lầu 39, tìm được phòng làm việc số 3903 gõ cửa đi vào, một chàng trai tiếp cô, nghe nói là Hải Trí đưa bản vẽ thiết kế tới, thì anh ta nói Phó Quản lý Chương để anh nhận thay, lúc này Thành Hạ mới yên tâm đi. Thang máy tới, một nhóm người vui vẻ xuất hiện, loáng thoáng nghe có người nói “Chị Chương...” Liếc mắt nhìn, thật có vẻ là một người phụ nữ giỏi giang.

Ra khỏi Thành Thế vẫn chưa tới chín giờ, Thành Hạ vội vàng chạy về công ty, đến lầu mười tám, cô gái ở quầy tiếp tân vừa nhìn cô đã nói sắc mặt cô không ổn, hỏi cô có phải là không thoải mái hay không, Thành Hạ lắc đầu một cái bước lên thăm trở về chỗ ngồi, tất cả mọi người đang bận, hình như hôm nay rất ăn ý không ai tìm cô làm việc vặt, nhờ vậy trước bữa trưa cô cũng yên ổn xem xong phương án.

Hôm nay, cơm ăn chẳng có vị gì, mọi người ăn xong còn đi dạo ở gần đó cho tiêu hóa, Thành Hạ thật sự có áp lực quay lại phòng làm việc tiếp tục đọc tài liệu, thật ra thì dự toán còn đỡ, bản vẽ thiết kế thì phiền toái, bởi vì hình như chẳng có thiết kế nào là hoàn mỹ, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có khuyết điểm, vấn đề là ở chỗ, cô cho là khuyết điểm nhưng có phải ‘bệ hạ’ cũng cho rằng như thế hay không, thôi, không muốn, đọc thật kỹ đi, có thể nhìn ra bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Quá tập trung tinh thần nên Thành Hạ hoàn toàn không để ý, cửa phòng làm việc của ‘bệ hạ’ cách âm cực tốt này lặng lẽ đóng lại, dĩ nhiên cũng không biết rằng ở bên trong Giám đốc Trần đang gọi điện thoại cho một người.

“Thầy Giang, tôi cảm thấy cậu thật sự không cần ‘chuyện bé xé ra to’ đâu, cô bạn gái nhỏ của cậu rất dồi dào sinh lực, giờ này, ăn cơm xong vẫn còn đang chịu khó đấy.”

...

“Cái gì Trần Tiên Đình? Cậu dám gọi thẳng tên của ông anh này sao? Cậu đang uy hiếp à? Chờ tôi gặp thầy của cậu tố cáo cậu! Còn nữa, cậu đừng quên nha, hiện tại là cậu cầu xin tôi bảo kê cô bạn gái nhỏ của cậu, nên làm cái gì trong lòng cậu hiểu rõ chứ? Cũng không cần tôi nhắc lại nhỉ?”

...

“Ăn cơm à? Được, Tiểu Nam Quốc! Cứ quyết định như vậy đi.”

...

“Cúp máy đây, còn nữa, tôi cảm thấy cậu đừng chăm lo mù quáng quá, cậu coi cô ấy như bảo bối vậy, Hải Trí nhiều gái đẹp thế, lấy bất kỳ người nào ra so với cô ấy thì cũng có vẻ nữ tính hơn. Được rồi đừng dài dòng nữa, biết cậu tâm hồn trong sáng, được, cúp máy đây, hôm nào không gặp không về.”

Chương 43

Một ‘ông thầy’ nào đó cúp điện thoại, lại khôi phục dáng vẻ Giám đốc nên có, đi ra khỏi phòng làm việc tới bên cạnh chỗ Thành Hạ ngồi, đang muốn khen ngợi đôi câu, nhưng miệng mở ra lại khép lại, thật là sao mà khích lệ được đối với người còn đang ngủ quên đây?

Với cái bộ dáng này của cô người khác sẽ không nói anh ngược đãi lao động trẻ em chứ? Người cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi mà dáng còn như học sinh cấp 3 vậy? Tóc ngắn coi như xong, cũng không biết trang điểm, ý vào trẻ tuổi da đẹp sao, có điều mắt quầng thâm thì che giùm một cái, đôi môi hơi khô cũng không biết bôi chút son môi, hôn lên đôi môi khô như vậy làm sao có thể thoải mái đây? Không biết con mắt Giang Nam Đồng làm sao, nhiều cô gái đẹp, chín chắn, ưa nhìn như vậy thì không thích lại tìm cô gái thế này. Nhìn kỹ một chút, không trang điểm còn chưa tính, còn mang giày thể thao, chỗ họ là Trung tâm thiết kế chứ không phải là Trung tâm chuyên phát nhanh... Xem ra, ngày mai họp nên nói một chút về vấn đề ăn mặc rồi. Rất lâu không tới, hôm qua vừa tới đã phát hiện nhân viên của Trung tâm thiết kế quá phân tán rồi, người nào người đấy phấn chấn như được nghỉ phép vậy.

“Yêu quái, còn không hiện hình...” Người nào đó đang nghiêng đầu ngủ, nói mớ.

Trần Tiên Đình nhíu mày, quay lại sẽ nói với Giang Nam Đồng, bạn cậu ta nói mớ, sao lại tìm cô người yêu nhiều khuyết điểm như vậy chứ? Còn quên nói nữa, nhìn cái mũi nhỏ của cô ấy mà xem, giống như cái mũi của chó Nhật ấy.

Anh ta đứng ở đây đã lâu mà người nào đó còn chưa tỉnh, chẳng lẽ con thịnh nộ của anh ta còn chưa đủ mạnh hay sao? Không thể nào, anh đã luyện nhiều năm như vậy cơ mà.

Gõ cái bàn, thấy Thành Hạ mơ màng ngẩng đầu lên: “Các anh về rồi à...” Lườm một cái lập tức nhảy dựng lên: “Chào sếp!”

“Có phải công việc quá nhiều không?” Trần Tiên Đình khôi phục vẻ mặt trước sau như một của “Sếp”.

Thành Hạ do dự một chút nhưng vẫn nhẹ nhàng chậm rãi gật đầu một cái rồi lập tức bổ sung: “Em sẽ cố gắng đọc xong.”

“Không phải là ‘cố gắng’, mà là ‘phải’!” Trần Tiên Đình nói, giọng nghiêm túc.

“Dạ, em cố gắng ‘phải’ đọc xong.” Thành Hạ nói, cúi gằm đầu, xem ra tối nay không cần ngủ rồi.

“Ừ, đọc đi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi mọi người. Ngày mai, trước khi tan việc thì đến phòng làm việc của tôi.” Trần Tiên Đình nói xong, đi ra ngoài.

Ác quý, thật là quá ác quý mà, so với ‘Tứ Đại sát thủ’ còn kinh khủng hơn. Nhưng mà, hết cách rồi, phải tiếp tục cố gắng thôi.

Tan việc, Lương Bích Đoàn gọi cô, cô nói xem lại tài liệu một lát, đi về thì cũng là chờ thang máy rồi chen chúc xe buýt mà thôi, cô về trễ chút thì có thể ít người hơn. Khi cô cảm thấy mắt nhìn không rõ chữ nữa mới ngẩng đầu lên, trời đã gần tối đen rồi, vội vàng thu dọn bản vẽ rồi đi ra chờ thang máy, xem ra mệt nhọc có thể làm tiêu tan cảm giác thèm ăn của người ta, bây giờ cô đã không cảm thấy đói bụng nữa.

Thời gian chờ thang máy, cô lại đặt bút phác thảo lên bản vẽ thiết kế, cũng không nghe tiếng ‘đình’, đến khi có người gọi cô: “Cô bé, xin hỏi là cô có muốn xuống lầu không?”

Thành Hạ hoàn hồn, cúi đầu bước một bước dài vào thang máy tựa vào cạnh cửa tiếp tục phác thảo bản vẽ, cũng không nhìn xem người nói chuyện là ai.

“Không biết tôi nên vui mừng vì nhân viên dốc sức với công việc như vậy hay là nên tức giận vì bị một thực tập sinh bỏ rơi đây?” Có người nói chuyện.

“Tùy tiện.” Thành Hạ mắt vẫn không rời bản vẽ.

“Ha ha!” Có người cười, hình như không tìm được.

Thành Hạ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn rồi lại cắm cúi, sau đó lại ngẩng đầu, mắt còn chớp chớp thốt lên một câu: “Thái Thượng Hoàng...”

Trời đất ơi, Thái Thượng Hoàng mở cửa thang máy cho cô, aizz, công ty lớn thật tốt nha, sếp không kiêu ngạo mà còn chiêu hiền đãi sĩ.

Tường Lập Trình ngẩn người một chút lập tức cười: “Xã hội mới không thịnh hành chế độ sùng bái phong kiến đó nữa rồi, lại nói, Thái Thượng Hoàng bình thường đều vô dụng, em coi tôi vô dụng sao?” Cái con người luôn luôn thông dong tự tại này thực sự không nhớ được anh ta là ai, hôm cô hành lễ chào ở công ty anh đã nhìn thấy, còn ở cửa thang máy nữa, nhưng đáng tiếc cô lại chỉ có loại hưng phấn gặp sếp lớn mà thôi. Chỉ có điều, cũng sắp hai năm rồi sao cô vẫn ăn mặc giản dị đơn giản thế không biết nữa!

“Thật xin lỗi.” Thành Hạ nói, càng ngày càng cảm thấy người trước mặt này nhìn quen mắt. Có thể là anh ta có khuôn mặt đại chúng đi? Liếc trộm một cái, không thể nào, mặc dù so ra thì không đẹp trai hơn ông Tiểu, nhưng cũng sần sần với Giang Nam Đồng không phân biệt được hơn thua, nên cũng không thể tính là đại chúng đi?

“Thật ra thì, chúng ta đã từng gặp rồi, chúng ta còn cùng nhau thân thiết qua!” Tường Lập Trình nói, còn phải một lúc nữa mới xuống tới lầu, rảnh rỗi không có việc làm, anh muốn nhìn phản ứng của cô bé này một chút, là hồi hận hay thế nào, dù sao bây giờ các cô gái đều rất thực tế.

Thành Hạ nghiêng đầu nhìn anh cố gắng moi móc trí nhớ từ trong đầu ra.

Tường Lập Trình nhìn chằm chằm về mặt từ ngu ngơ đến sáng tỏ thông suốt của cô, sau đó anh nghe thấy Thành Hạ nói một câu: “Ah, bảng số nhà anh sửa xong rồi chứ?”

“Sửa xong rồi, đã sớm sửa xong rồi, nếu em lại tới thì chắc chắn sẽ không đi nhầm nữa đâu.” Tường Lập Trình nói, có chút buồn bực: tại sao phản ứng của cô lại như vậy?

Ai mà rảnh rỗi lại đi tới nhà anh ta chứ, không ngờ người có cách làm quen không phong cách kiểu 419⁽¹⁾ như vậy lại là sếp lớn của cô, quả nhiên, có người có tiền cũng chẳng có phong cách gì, tìm vợ mà như lựa đồ ở siêu thị vậy, so với Giang Nam Đồng nhà cô kém xa.

“Không có cơ hội đến nữa.” Hơn nữa cũng không còn hứng thú, chỉ cần nghĩ tới nhóm cả trai lẫn gái hóa trang như kiểu nhà giàu mới nổi nhưng tâm tư xấu xa đó thôi là cũng thấy buồn nôn rồi.

“Cũng không nhất định.” Tường Lập Trình nói, ngày đó nghe Tường Úy nói tới thầy Giang, chẳng lẽ là nhà 503 có người mới du học về đó? Nghe nói nhà họ có một người làm giảng viên của Đại học T.

Thành Hạ nhún nhún vai, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, mặc dù sếp lớn nắm giữ chén cơm của cô, nhưng cô là thực tập, không sợ!

Ra khỏi thang máy, trong đại sảnh có mấy người còn chưa về tinh mắt nhìn thấy cô và Tường Lập Trình đi cùng thang máy, lập tức trợn to hai mắt, trong đầu liền phát ra “Xi căng đan” báo động, nhưng dĩ nhiên Thành Hạ hoàn toàn không cảm kích, cô đang cầu nguyện lát nữa trên xe ít người thôi để cho cô có chỗ ngồi có thể xem thêm hai bản vẽ nữa.

Cùng Tường Lập Trình chào tạm biệt, anh ta tiếp tục đến bãi đậu xe dưới hầm, Thành Hạ cất bước ra cổng, chào tạm biệt bác bảo vệ, vừa bước được một chân thì cánh tay cô bị kéo lại làm cô giật mình.

Định thần nhìn lại, là Giang Nam Đồng.

“Cô bé, bạn trai cháu đã đợi cháu cả tiếng rồi đây.” Bác bảo vệ nói.

Thành Hạ kéo Giang Nam Đồng đi ra ngoài: “Sao anh không gọi điện thoại, đứng đợi cả tiếng đồng hồ bị lạnh thì sao?”

“Anh chỉ đi ngang qua thôi, thuận tiện chờ xem.” Giang Nam Đồng cười nói, cái ông anh bất lương kia lại đưa cho cô xem nhiều tài liệu như vậy, anh đâu thể yên tâm để cho cô chen chúc trên xe buýt nữa, đau lòng muốn chết đi được. Hơn nữa, Trần Tiên Đình còn miêu tả cho anh quầng thâm mắt của cô.

“Thuận tiện mà chờ cả tiếng đồng hồ? Anh cho rằng chỉ số thông minh của em chỉ như trẻ ba tuổi à?” Lời Thành Hạ tuy là giận trách nhưng giọng điệu lại ngọt ngào.

“Làm sao có thể? Chỉ số thông minh của Cầu Cầu rõ ràng là bốn tuổi mà.” Giang Nam Đồng nói.

Hai người nắm tay nhau đi về phía bãi đậu xe bên kia, hai người ai cũng không để ý đến ánh mắt tìm kiếm của người trong chiếc Lamborghini phóng ra ngoài lúc chờ đèn đỏ.

Lên xe, Giang Nam Đồng rướn người về ghế sau cầm một hộp giữ nhiệt đồ ăn ra ngoài: “Nè, bữa tối của mẹ chồng yêu quý đây.”

Thành Hạ nhận lấy ôm vào trong ngực: “Giang Nam Đồng, cái này cũng là thuận tiện mang tới sao?”

“Ừ, thuận tiện, anh nói ra ngoài đi dạo, mẹ chồng em bắt anh mang đi, anh nói không mang theo thì mẹ nói nếu không mang theo thì buổi tối anh không cần về nhà nữa.” Giang Nam Đồng nói.

“Bác gái thật tốt.” Thành Hạ nói, trong lòng ngọt như uống mật vậy.

Giang Nam Đồng chợt nắm tay của cô: “Bạn trai không tốt sao?”

“Nói giỡn!” Thành Hạ rút tay ra, mở hộp cơm: “Nếu không tốt thì em đã không cần anh rồi, anh không thể hoài nghi ánh mắt em được.”

“Thế thì thưởng đi, như vậy về sau mới có động lực không ngừng cố gắng.” Giang Nam Đồng nói, chưa đợi Thành Hạ đồng ý đã bu lại sát mặt cô khẽ hôn, lại thấy mang tai cô đỏ lên rồi.

Thành Hạ quay đầu mím môi nhìn Giang Nam Đồng, tới khi thấy anh có phần chột dạ thì hôn “chụt” một cái lên mặt, rồi nhanh chóng trở về vị trí cũ, miệng còn nói: “Có ai như anh vậy, phần thưởng thì phải chờ trao tặng, sao lại tự mình ra tay cướp...”

Giang Nam Đồng ngoài miệng thì nói ‘Ừ’, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, nếu không giành thì có thể có hai phần sao?

Giang Nam Đồng cố ý lái xe thật bình ổn - vì muốn Thành Hạ có thể ăn cơm thật ngon, đang ăn cơm miệng Thành Hạ cũng không nhân rồi, liền lĩnh mạo hiểm nói về chuyện mới gặp vừa rồi.

“Anh còn nhớ nhà số 581 không?” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng gật đầu, đầu chỉ nhớ, nhìn Thành Hạ trong gương chiếu hậu, gương mặt cô hưng phấn, ôi, hình như còn có chút coi thường.

“Anh biết Tổng Giám đốc của Hải Trí là ai không?” Thành Hạ hỏi.

Tướng Lập Trình.

“Không phải là người xuất hiện ở nhà 581 chứ?” Giang Nam Đồng rất “Khiêm tốn” hỏi, tránh quấy rầy người khác đang hăng hái kể chuyện.

“Đúng vậy, chính là anh ta! Không nhìn ra, ôi, lại là ông chủ lớn đấy.” Thành Hạ nói.

Giang Nam Đồng cười cười: “Có người không đề lộ tài năng.”

“Ừ, như em vậy, mặc dù bây giờ em là ‘con chim non’, nhưng em là ‘con chim non’ rất có thực lực, một ngày nào đó sẽ biến thành Phượng Hoàng, bảy sắc.” Còn thêm hậu tố định ngữ nữa.

“Sếp lớn là người thế nào?” Giang Nam Đồng hỏi, dường như lo lắng.

Thành Hạ liền bô bô kể cho anh nghe, Giang Nam Đồng nghe, vẽ lên ký hiệu trọng điểm 5 sao (*****) đối với câu “nếu em lại tới thì chắc chắn sẽ không đi nhầm nữa đâu” đó.

“Xem ra sếp tụi em vẫn rất nhiệt tình đối với nhân viên đấy.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bĩu môi một cái: “Em cảm thấy là anh ta châm chọc em, nếu không còn cần phải nhắc nhở em đi nhầm cửa nữa làm gì? Em còn chẳng nhớ rõ hình dáng anh ta là tròn hay méo, đoán chừng anh ta còn muốn... cô bé này năm đó thật không biết điều, đi nhầm nhà xem mắt với mình được một nửa thì lại chạy, bây giờ hối hận đi, hối hận cũng vô dụng.”

Nhìn nét mặt cô, Giang Nam Đồng đổi 5 sao thành 4 sao rưỡi: “A, lần đó ở số nhà 581, người nói chuyện với em đúng là anh ấy à?”

“Vâng. À, cũng may anh gọi điện thoại, nếu không em còn phải nghĩ cách chạy trốn đấy.” Thành Hạ nói.

“Đầy đủ chứng minh chúng ta tâm ý tương thông, duyên phận ý trời.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ thở dài, xoa trán: “Không phải đã nói anh đừng đọc thư tình bách khoa toàn thư nữa sao?”

“Đây là lời thật tâm, không có một câu nào thật hơn so với câu này.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ dựa vào thành ghế nghiêng đầu: “Xong rồi, say cơm rồi.”

“Ngủ đi, lát nữa anh gọi.” Giang Nam Đồng nói, tắt đèn trong xe, chưa tới hai phút người bên cạnh đã ngủ thiếp đi, đèn đường lúc sáng lúc tối không ngừng thoáng qua mặt của cô, mặc dù không trang điểm nhưng theo anh thì thật sự vẫn rất đẹp.

Có lẽ Trần Tiên Đình nói đúng, anh trúng độc, hoàn toàn căn cứ vào cô mà chuyên tâm với khiêu thẩm mỹ ban đầu.

“Ta là một con Phượng Hoàng bảy sắc...” Người nọ lẩm bẩm, thân thể co lại một cái.

“Cho nên mới rơi vào tay Giang Nam Đồng ta.” Giang Nam Đồng cười tiếp một câu.

Người khác ha ha hai tiếng lại không động tĩnh gì.

Ghi chú:

1. Làm quen kiểu 419: 419 tiếng Anh là ‘four one nine’ đọc thành ‘for one night’ - Tình một đêm.

Chương 44

Về đến ký túc xá, Thành Hạ vẫn còn ngủ. Mặc dù Giang Nam Đồng không đành lòng đánh thức cô nhưng lại càng không muốn cô phải thức đêm.

“Phượng Hoàng bảy sắc, tới nơi rồi.” Giang Nam Đồng rướn người qua bên cạnh cô, tay bóp nhẹ mặt của cô, làn da rất mềm mại, nõn nà.

Thành Hạ mở mắt, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Giang Nam Đồng ở ngay trước mắt, theo bản năng đẩy ra, nói một câu: “Anh định làm gì?”

“Hôn tạm biệt.” Giang Nam Đồng cười nói, nhanh chóng hôn một cái lên môi cô, tuy chỉ là chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng đủ khiến cho Thành Hạ mặt đỏ tim đập rồi.

Được rồi, coi như anh học theo phong cách nước ngoài, nhưng vì sao còn không xịch ra?

“Xong rồi, còn muốn làm gì nữa?” Thành Hạ hỏi, lùi sát vào phía sau, đáng tiếc phía sau là thành ghế, không có chỗ tránh.

“Hôn ngủ ngon.” Giang Nam Đồng nói.

“Anh có làm hay không? Vậy anh có muốn ứng trước hôn chào buổi sáng ngày mai không vậy?” Thành Hạ lờm.

“Nếu em không phản đối, thì anh rất thích đấy.” Giang Nam Đồng cười nói.

Hai tay Thành Hạ ôm chặt lấy mặt của anh: “Cảnh cáo anh nha, nếu lại đọc những loại sách vớ vẩn đó rồi học theo, xem em xử lý anh thế nào.”

Nhảy xuống xe, Giang Nam Đồng đứng bên cạnh xe dặn dò cô ngủ sớm một chút, Thành Hạ phát tay một cái nói anh quay về lái xe cẩn thận, sau đó nhanh như chớp đi vào ký túc xá.

Vào phòng bật đèn rồi nhìn xuống dưới, đèn xe Giang Nam Đồng đang chớp nháy có quy luật, nháy ba cái xong ngừng một lát sau đó lại nháy tiếp năm cái, Thành Hạ liền phát tay một cái với anh, trong lòng ngọt ngào. Có lần, Giang Nam Đồng nhắn tin nói cho cô biết: nếu nháy liên tục ba lần thì là nói cho cô biết “Anh yêu em”, nếu năm lần là “Anh mãi mãi yêu em”.

Vốn là tâm tình đang ngây ngất, nhìn thấy một chồng bản vẽ liền tức giận, xem ra tối nay hoàn toàn không cần ngủ rồi.

Trên đường về, Lâm Phóng gọi điện thoại, Thành Hạ bảo ngày mai gọi lại cho anh, vì bây giờ cô phải đọc bản vẽ gấp để ngày mai cần dùng. Cũng trên đường về, Tiểu Thanh gửi truyện tiểu lâm, Thành Hạ nhắn lại “Ha ha, đừng làm phiền tớ nữa.”

Mười giờ, Giang Nam Đồng gửi tin nhắn nói cô đừng ngủ quá trễ, ngày mai có thể dậy trễ một chút, anh mang bữa sáng tới.

Sau đó, Thành Hạ ngủ thiếp đi, không biết là đã mấy giờ rồi, đợi cô tỉnh lại nữa thì chỉ cảm thấy người choáng váng, màn đêm bao phủ trước mặt. Cũng may, ngày mai là Chủ nhật có thể nghỉ ngơi thật khỏe một chút, Lâm Lâm và Chu Nhược Nhược vẫn chưa đến, cô còn phải tiếp tục cảnh vườn không nhà trống.

Rửa mặt xong nhìn xuống lầu dưới, quả nhiên Giang Nam Đồng đã đứng bên cạnh xe rồi, đang ngẩng đầu nhìn lên phòng, Thành Hạ vui mừng mở cửa sổ ra, ra sức vẫy tay với anh.

Lao xuống lầu với tốc độ như gió, Giang Nam Đồng đỡ lấy cô: “Đừng nóng vội, vẫn còn kịp.”

Đương nhiên, Giang Nam Đồng mang đến chính là bữa sáng mẹ của anh làm, cháo thịt gà nắm hương cùng hai chiếc bánh điếm tâm nhỏ đẹp đẽ, ăn còn ngon hơn so với KFC: “Anh ăn chưa?”

“Ăn rồi, ăn cháo trắng, mẹ chồng em nói đây chỉ dành cho bà xã làm việc vất vả ăn, anh đây sâu gạo chỉ có thể ăn trắng cháo thôi.” Giang Nam Đồng nói.

“Ai là bà xã anh chứ? Đừng có nói hươu nói vượn.” Thành Hạ nhai chiếc bánh ngọt, oa, ăn ngon thật.

“Em không phải là bà xã anh thì vì sao lại đi xe của anh? Vì sao cho anh hôn? Vì sao còn ăn đồ ăn mẹ anh làm?” Giang Nam Đồng cười.

“Còn chưa có kết hôn mà...!” Thành Hạ âm thanh nhỏ hơn một chút.

“Vây ngày mai đi đăng ký kết hôn đi.” Giang Nam Đồng nói.

Thành Hạ bị nghẹn bánh ngọt, dùng sức uống nước nuốt xuống: “Mới sáng sớm không nên nói chuyện kinh khủng.”

Giang Nam Đồng liền cười cô.

Gần đến công ty, bởi vì bên kia khẳng định là không có chỗ đậu xe, cho nên Thành Hạ xuống xe đi bộ, để Giang Nam Đồng quay xe ở chỗ khúc cua đó đi về.

Bởi vì tối hôm qua đã đọc xong đồng bản vẽ đó, nên hôm nay Thành Hạ hơi thoải mái, phần còn lại có thể giải quyết trước khi tan tầm hôm nay. Bởi vì vui vẻ nên Thành Hạ đi bộ rất nhẹ nhàng, vừa nghĩ tới ngày mai có thể nghỉ ngơi thì càng nhẹ nhàng hơn, tưởng như là muốn bay vậy. Nhưng trong mắt người khác, có lẽ là kết quả thi của cô bé này rất tốt cho nên gương mặt hưng phấn.

Đến bác bảo vệ cũng cảm thấy hôm nay cô thật vui, hỏi cô có phải bạn trai cầu hôn rồi không, Thành Hạ rất kinh ngạc, việc đó cũng có thể nhìn ra, chẳng lẽ thực sự ông bác là người tài giỏi bên ngoài sao?

Vào tòa nhà, Thành Hạ nghĩ tới lời nói của Giang Nam Đồng sáng nay thì chợt có điểm xấu hổ, người đáng ghét, cầu hôn cũng không có thành ý, thật coi cô là rau cải trắng sao? Dù sao thì cũng coi cô như cây rau nhỏ...

Vào phòng làm việc, chào hỏi mọi người, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người lộ đầy vẻ kỳ lạ.

“Hạ Hạ, có việc gì vui thế? Nói cho anh trai nghe một chút coi!” Một cánh tay Lương Bích Đoàn khoác vai cô.

Thành Hạ liếc mắt: “Anh trai, chuyện này thật không thể nói cho anh biết.” Cầu hôn chuyện đâu có thể tùy tiện nói này.

Lương Bích Đoàn liền cười gian rồi lượn đi. Đến tận trưa, Giám đốc Trần Tiên Đình không tới, Phó Giám đốc Lưu cũng không có mặt, tất cả mọi người tiếp tục vui vẻ, thấy tài liệu không còn lại bao nhiêu Thành Hạ cũng xòe hai cánh lượn một vòng ở văn phòng.

Vì vậy, ăn cơm trưa xong Thành Hạ theo mọi người đi dạo phố thuận tiện mua bánh quế ăn, cũng thuận tiện giúp bạn thân của cô gái ở quầy tiếp tân tới chơi mua miếng dán giảm đau. Trở về phòng làm việc, mới vừa ngồi xuống chưa bao lâu đã nghe tiếng Trần Tiên Đình: “Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, dưới tay tôi đều là tinh binh cường tướng.”

Lúc này, Thành Hạ mới vừa ở phòng giải khát nồng đậm mùi cà phê ra, thuận tiện nghe được “Lời nói hùng hồn” của Trần Tiên Đình, sau đó nghĩ bụng, lời nói chảnh như vậy quả nhiên là từ con người chảnh như anh ta nói ra mà

thôi, nhưng lời này nói cho ai nghe đây? Suy nghĩ, đang cầm cà phê đã pha xong, rồi vừa bước một bước ra khỏi phòng giải khát thì đã ngây ngẩn cả người.

Bão lớn tới sớm sao? Hai vị ‘bệ hạ’ đương nhiên lại đồng thời ‘hiện hình’.

Cũng may, đa phần mọi người đang đi tới phòng họp, Thành Hạ lợi dụng chỗ tấm pano cộng thêm ưu thế chiều cao thân thể của mình lên nhập vào cuối hàng.

Tuy là mọi người ngồi vây vòng quanh, nhưng trong phòng họp cũng rất yên tĩnh, Thành Hạ khẽ cúi đầu nhìn ly cà phê của mình, mùi cà phê xông thẳng lên mũi, muốn uống lại không dám cúi đầu. Người anh em bên cạnh cầm giấy bút viết nhanh, viết xong nhẹ nhàng dùng chân đá đá Thành Hạ, nhìn qua thì thấy trên giấy viết: ‘bệ hạ’ còn không trà, mình em thì tay cầm loại nước ‘độc nhất vô nhị’, nên bị tội gì?

Thành Hạ liếc anh một cái, người anh em, thật phục anh đấy.

Người anh em tiếp tục múa bút thành văn: Đưa đây, anh trai bung giúp em.

Khát cứ việc nói thẳng, rõ là... cũng may cái ly này buổi trưa mới vừa mua, còn chưa có dùng qua, cho anh ấy dùng cũng không coi là gián tiếp hôn môi gì, suy nghĩ một chút rồi lặng lẽ đưa cái ly qua, ai ngờ Trần Tiên Đình đột nhiên nói một tiếng làm sao lại thế kia: “Hai người tụi em trao đổi cái gì với nhau vậy?”

Cái ly chưa rơi xuống, nhưng hơi nghiêng một chút, nước bắn ra ngoài, đúng lúc bắn vào tay Thành Hạ mà thôi, thật không có việc gì lớn.

Nhưng hình như có chút sâu xa.

Còn nữa, Trần ‘ác ma’! Nếu không biết dùng thành ngữ thì đừng nên dùng bừa bãi, chỉ một ly cà phê mà được cho là trao đổi lẫn nhau sao?

‘Bệ hạ’ Tưởng tới làm gì đây? Nghe được một lúc thì Thành Hạ đã hiểu, rảnh rồi, ở lâu chót nhàn rồi lại cảm thấy đụng phải bộ phận hành chính âm khí quá nặng nên xuống mượn chút dương khí, lời nói toàn là khách sáo vô bổ, dĩ nhiên, cũng có thể lý giải là buổi họp mặt cổ vũ, “Khích lệ tinh thần”.

Điện thoại di động rung lên, lấy ra cúi xuống xem, Giang Nam Đồng hỏi cô đang làm gì vậy, Thành Hạ suy nghĩ một chút nhấn lại: ‘Bệ hạ’ đi tuần, hành trình đang dừng chân ở Trung tâm thiết kế, bọn em vinh hạnh gặp mặt bệ hạ.

Giang Nam Đồng nhấn lại cho cô: ‘Bệ hạ’ là người tính tình bất thường, ngàn vạn lần phải cẩn thận. Còn nữa, cùng nhau đi ăn tối nhé? Để dân thường anh đây dính chút mùi Đế Vương!

Chuẩn tầu! Thành Hạ nhấn lại.

Giang Nam Đồng liền không có động tĩnh nữa.

‘Bệ hạ’ Tưởng nói xong, ‘hoàng thượng’ Trần lại tiếp tục, BLABLA... nói tới nỗi tất cả mọi người đều buồn ngủ. Thành Hạ xác định một chuyện, cô

không có thiên phú làm lãnh đạo - cô cũng không thể tán gẫu như vậy, nói tới cái gì mà Hải Trí có thể dùng phi thuyền đi lên mặt trăng, dùng gạch che mặt trăng lại.

Ngồi tới khi mọi người đau lưng thì cuối cùng buổi gặp mặt cũng kết thúc, Thành Hạ ngồi ngay cửa nên lúc này là người đầu tiên chạy vội ra ngoài.

Mọi người trong phòng họp đi hết, chỉ còn lại hai vị ‘bệ hạ’.

“Thực tập sinh năm nay trình độ thế nào?” ‘Bệ hạ’ Tưởng hỏi.

“Không tệ, chất lượng sinh viên Đại học T vẫn rất bảo đảm.” Trần Tiên Đình nói.

“Nếu không tệ, cho họ làm thử một hạng mục để kiểm tra đi, phòng thiết kế không phải đều có người mới sao? Cho làm thử một hạng mục, à, cần phải làm cho giống như thật ấy.” ‘Bệ hạ’ Tưởng nói, rồi nhàn nhã dựa vào ghế.

“Vậy được sao?” Trần Tiên Đình có chút lo lắng.

“Không cho họ cơ hội thì vĩnh viễn họ vẫn là người mới, vả lại, nếu không được thì các cậu hãy chỉ dẫn, nhận các cậu làm thầy cũng không phải là để làm Bò Tát.” ‘Bệ hạ’ Tưởng nói.

Trần Tiên Đình cười, liếc mắt nhìn Tưởng Lập Trình: “Tôi nói này ông Tưởng, có phải ông nghe lời đồn nên có ý tới làm loạn không? Như ông là thể hiện muốn dụ dỗ cháu dâu của thầy tôi, chẳng hiền hậu gì đâu?”

“A, lời đồn gì?” Tưởng Lập Trình tới hăng hái.

“Sếp lớn cùng thực tập sinh đi chung một thang máy, vừa nói vừa cười giống như vô cùng thân thiết vậy, má ơi, đây không phải là ‘giết’ người ta sao? Tôi thấy công ty nên lập quy tắc, ai mà tung tin đồn thì phải đuổi, không bao giờ bỏ nhiệm.” Trần Tiên Đình nói.

“Ôi, cậu nói xem, nếu họ biết là cô bé thực tập sinh này cùng với ông sếp lớn là tôi đây đã từng xem mặt với nhau nhưng vẫn rất không nể mặt mà ghét bỏ tôi. Hơn nữa, lúc gặp Giám đốc Trần người ta cũng hiếm khi nhìn, có phải lời đồn này càng thú vị không?” Tưởng Lập Trình hỏi, cười rất gian xảo.

“Đừng có làm bậy, như vậy không phải là chặn con đường công danh và danh dự của con nhà người ta sao?” Trên mặt Trần Tiên Đình có chút lúng túng.

“Được, cứ quyết định như vậy, cậu đi sắp xếp đi, dù là la hay ngựa thì cũng phải dắt đi dạo, nếu tốt thì ký hợp đồng luôn, thấy tình hình bất động sản của chúng ta trong hai năm tới sẽ có mấy dự án lớn đấy.” Tưởng Lập Trình đứng dậy.